

Bjørn Kjetil Espeseth
v/Inspect Legal AS
Postboks 751 Strømsø
3003 Drammen

Statsforvalteren i Østfold, Buskerud, Oslo og Akershus
Postboks 325
1502 Moss

Drammen, 24.02.2026

Klage på vedtak – Nesbyen kommune – sak 2025/384

Eiendom: gbnr. 79/116 – Stasjonsvegen 61, Nesbyen

Det vises til vedtak fattet av Nesbyen kommune 11.02.2026 (sak 2025/384-2), hvor søknad om dispensasjon fra kommunedelplan Nesbyen punkt 2.6.5 for reparasjon av bolig etter flom ble avslått.

På vegne av tiltakshaver, Bjørn Kjetil Espeseth, påklages vedtaket i sin helhet.

Etter vårt syn bygger vedtaket på feil rettsanvendelse, mangler ved saksbehandlingen og en uriktig vurdering av faktum.

1. Sakens bakgrunn

Saken gjelder reparasjon av eksisterende og lovlig oppført enebolig på gbnr. 79/116, Stasjonsvegen 61 i Nesbyen kommune, etter omfattende flomskader som følge av ekstremværet «Hans» i august 2023. Ved kommunens befaring 07.12.2023 ble det målt at vannstanden hadde stått 0,45 meter over gulvnivå i boligens 1. etasje.

Flommen medførte betydelige skader på bygningen. Isolasjon, gulv og innvendige veggoverflater i 1. etasje er fjernet som ledd i nødvendig sanering for å hindre videre fukt- og råteskader. Også rom i kjeller er berørt. Det elektriske anlegget må skiftes, og deler av vann- og avløpsinstallasjonene må erstattes. Utvendig mur har påførte skader som må utbedres, og det kan være behov for konstruktive tiltak i forbindelse med reparasjonen.

På side 2 og 3 i vedtaket oppsummerer kommunen de nødvendige arbeidene som skal utføres og vurderer disse opp imot tiltaksbeskrivelsene i pbl. § 20-1 på følgende måte:

«Ved sanering og gjenoppbygging av boligen må det påregnes vesentlige rivnings- og gjenoppbyggingsarbeider samt utskifting av alle innvendige overflater og isolasjon, slik at kun bærende konstruksjoner står igjen. Kommunen vurderer tiltakene til å være mer omfattende og komplekse enn "alminnelig vedlikehold". Tiltakene som skal utføres vil samlet sett være å anse som en søknadspliktig "vesentlig endring eller vesentlig reparasjon" i henhold til pbl. § 20-1 første ledd bokstav b).»

Hvorvidt arbeidene overstiger terskelen for søknadsplikt etter § 20-1 første ledd bokstav b, er ikke avgjørende for klagens hovedanførsel. Klagen retter seg i hovedsak mot kommunens forståelse av kommunedelplanens plankrav i punkt 2.6.5 og det påståtte behovet for dispensasjon fra dette plankravet.

2. Rettsanvendelsesfeil – feil forståelse av plankravet i punkt 2.6.5

Kommunedelplanens punkt 2.6.5 lyder slik:

2.6.5 200-årsflom PBL § 11-8, bokstav a

Innenfor sonen er det ikke tillatt med tiltak som er nevnt i plan- og bygningslovens §§ 20-2 a) og b) og 20-1 a), d), g) herunder også fradeling til slike formål uten at det framgår av godkjent reguleringsplan. I reguleringsplanen skal evt. flomforebyggende tiltak beskrives.

I områder med hensynsoner for 200 års flom og ras/skredfare skal NVE's retningslinjer for «Flaum og skredfare i arealplaner» legges til grunn ved planlegging og utføring av nye tiltak.

Figur 1 – Utklipp fra punkt 2.6.5 i Kommunedelplan Nesbyen, sist endret 05.07.2024

Ansvarlig søker, Heilt Bygg AS, søkte på vegne av tiltakshaver om rammetillatelse for gjenoppbygging av boligen samt dispensasjon fra kommunedelplan Nesbyen punkt 2.6.5. Kommunen har behandlet saken som en dispensasjonssak og avslått søknaden med hjemmel i plan- og bygningsloven § 19-2.

Det avgjørende rettslige spørsmålet, som ikke er vurdert i vedtaket, er imidlertid om tiltaket i det hele tatt er betinget av dispensasjon.

Før en dispensasjon kan avslås, må kommunen ta stilling til om det foreligger et rettslig grunnlag for å kreve dispensasjon. Dersom tiltaket ikke omfattes av plankravet i kommunedelplanens punkt 2.6.5, foreligger det ingen dispensasjonsplikt, og søknaden skulle vært behandlet etter plan- og bygningsloven § 21-4 første ledd, som gir krav på tillatelse dersom tiltaket ikke er i strid med lov eller plan.

Kommunedelplanens punkt 2.6.5 gjelder «tiltak som er nevnt i plan- og bygningslovens §§ 20-2 a) og b) og 20-1 a), d), g)». Ordlyden oppstiller to kumulative vilkår: For at plankravet skal komme til anvendelse, må tiltaket *begge* falle inn under § 20-2 a) eller b), og samtidig være av en type som er nevnt i § 20-1 bokstav a), d) eller g).

Henvisningen til § 20-2 gjelder hvilke tiltak som er søknadspliktige. Bestemmelsen angir imidlertid ikke selvstendig tiltakstype, men viser tilbake til tiltakene som er opplistet i § 20-1. Den nærmere materielle avgrensningen av plankravet følger derfor av henvisningen til bestemte bokstaver i § 20-1.

Tiltak som faller inn under andre bokstaver i § 20-1, herunder bokstav b (vesentlig reparasjon), er ikke nevnt i planbestemmelsen. Etter en naturlig språklig og systematisk tolkning må henvisningen til § 20-1 bokstav a), d) og g) tillegges selvstendig betydning.

Planbestemmelsen må derfor forstås slik at *begge* vilkår må være oppfylt for at plankravet skal utløses. Det er ikke tilstrekkelig at tiltaket er søknadspliktig etter § 20-2; tiltaket må i tillegg være av den typen som er angitt i § 20-1 bokstav a), d) eller g).

I vedtaket legger kommunen til grunn at tiltaket er søknadspliktig etter plan- og bygningsloven § 20-1 første ledd bokstav b (vesentlig reparasjon), jf. § 20-2. På dette grunnlaget konkluderer kommunen med at plankravet i punkt 2.6.5 kommer til anvendelse.

En slik forståelse innebærer at henvisningen til § 20-1 bokstav a), d) og g) får begrenset selvstendig betydning. Etter vårt syn har denne tolkningen ikke tilstrekkelig støtte i bestemmelsens ordlyd og system.

Dette må også ses i lys av legalitetsprinsippet. Inngrep i borgernes eierrådighet krever klar hjemmel i lov eller plan. Dersom en planbestemmelse skal forstås slik at den oppstiller plankrav for flere tiltak enn de som uttrykkelig er nevnt, må dette fremgå tydelig av ordlyden. Etter plan- og bygningsloven § 21-4 første ledd plikter kommunen å gi tillatelse dersom tiltaket ikke er i strid med lov eller plan.

Når punkt 2.6.5 uttrykkelig er avgrenset til tiltak etter § 20-1 bokstav a), d) og g), kan bestemmelsen ikke tolkes utvidende til også å omfatte tiltak etter bokstav b. Selv om tiltaket klassifiseres som vesentlig reparasjon, faller det utenfor plankravets ordlyd.

Kommunens konklusjon om at det kreves reguleringsplan og dispensasjon bygger dermed på en tolkning av planbestemmelsen som ikke har støtte i ordlyden. Dette utgjør en rettsanvendelsesfeil.

3. Plan- og bygningsloven § 31-3 – rett til reparasjon av eksisterende byggverk

Det ble i den konkrete søknaden for Stasjonsvegen 61 ikke uttrykkelig vist til plan- og bygningsloven § 31-3. Undertegnede tok imidlertid allerede 2. desember 2025 kontakt med Jeanette Kaspersen, leder for byggesak i Nesbyen kommune, og ba uttrykkelig om at lovbestemmelsen ble vurdert i fire tilsvarende saker som gjelder reparasjon etter flom. Avslagene i disse sakene har samme vedtaksdato som avslaget i foreliggende sak. Kommunen var således kjent med problemstillingen før vedtaket i Stasjonsvegen 61 ble fattet.

Plan- og bygningsloven § 31-3 annet ledd bokstav b fastslår at reparasjon av byggverk «uansett» er tillatt uten dispensasjon fra plan. Lovendringen, jf. Prop. 64 L (2020–2021), var ment å klargjøre og kodifisere gjeldende rett, slik at senere vedtatte planer ikke skal hindre reparasjon og vedlikehold av eksisterende og lovlig oppført bebyggelse.

Eiendommen i Stasjonsvegen 61 er lovlig oppført. Tiltaket gjelder reparasjon av skadede bygningsdeler etter naturskade innenfor eksisterende bygningskropp. Det foretas ingen utvidelse, ingen ny bebyggelse, ingen endring av arealbruk og ingen endring av byggets plassering eller volum. Etter en naturlig forståelse av ordlyden faller tiltaket innenfor «reparasjon av byggverk» etter § 31-3 annet ledd bokstav b.

Når loven uttrykkelig fastsetter at reparasjon «uansett» er tillatt uten dispensasjon fra plan, oppstår et avgrensningsspørsmål mellom lovbestemmelsen og kommunedelplanens punkt 2.6.5. Spørsmålet er dermed ikke bare hvordan planbestemmelsen isolert skal forstås, men hvordan den skal tolkes i lys av § 31-3 og lovens system.

Dersom reparasjon av eksisterende byggverk etter loven ikke skal være avhengig av dispensasjon, må det kreves klar og uttrykkelig hjemmel for å oppstille plankrav eller dispensasjonsplikt for slike tiltak. En slik klar avgrensning fremgår ikke av punkt 2.6.5.

Kommunens vedtak inneholder ingen vurdering av plan- og bygningsloven § 31-3 eller av forholdet mellom denne bestemmelsen og kommunedelplanens plankrav. Når kommunen både var kjent med bestemmelsen og uttrykkelig ble anmodet om å vurdere den før vedtaket ble truffet, gir det grunn til å stille spørsmål ved om korrekt rettslig utgangspunkt er lagt til grunn.

Dette innebærer også en begrunnelsesmangel etter forvaltningsloven § 25 første ledd. Etter bestemmelsen skal det i begrunnelsen «vises til de regler vedtaket bygger på». Kravet innebærer ikke bare at forvaltningen skal opplyse hvilke regler den har anvendt, men også at den må synliggjøre hvilke rettsregler som er vurdert som relevante for avgjørelsen.

Når det foreligger en lovbestemmelse som direkte regulerer reparasjon av eksisterende byggverk og som kan ha avgjørende betydning for om dispensasjon overhodet er nødvendig,

må det fremgå av vedtaket hvordan denne bestemmelsen er vurdert. Dersom en slik bestemmelse ikke er vurdert eller omtalt, er det ikke mulig for parten eller klageinstansen å etterprøve om rettsanvendelsen er korrekt.

Manglende behandling av § 31-3 svekker vedtakets begrunnelse og gjør det uklart om kommunen har lagt korrekt rettslig utgangspunkt til grunn. Dette utgjør en begrunnelsesmangel etter forvaltningsloven § 25, jf. også plikten til forsvarlig rettsanvendelse og tilstrekkelig utredning etter § 17.

Etter forvaltningsloven § 41 skal det ved vurderingen av saksbehandlingsfeil tas stilling til om feilen kan ha virket bestemmende på vedtakets innhold. I foreliggende sak gjelder mangelen en bestemmelse som direkte regulerer om reparasjon av eksisterende byggverk krever dispensasjon fra plan. Spørsmålet om § 31-3 kommer til anvendelse er dermed nært knyttet til om det i det hele tatt forelå grunnlag for å behandle saken som en dispensasjonssak etter § 19-2.

Når vedtaket ikke inneholder noen vurdering av denne bestemmelsen, fremstår det som uklart om korrekt rettslig utgangspunkt er lagt til grunn. Dette er et forhold klageinstansen må ta stilling til ved sin samlede vurdering av saken, jf. forvaltningsloven § 41.

4. Statsforvalterens generelle uttalelse om plan- og bygningsloven § 31-3

I forkant av kommunens vedtak rettet undertegnede en generell henvendelse til Statsforvalteren om forståelsen av plan- og bygningsloven § 31-3 i saker som gjelder reparasjon av eksisterende byggverk etter flom. I brev av 13.01.2026 (ref. 2025/54044) redegjorde Statsforvalteren for bestemmelsens ordlyd, forarbeider og rettslige bakgrunn. Det ble presisert at uttalelsen var av generell karakter. Samtidig fremhevet Statsforvalteren at ordlyd og forarbeider «i utgangspunktet synes å tale for at reparasjon av byggverk ikke vil være avhengig av dispensasjon fra plan», og at ordlyden i § 31-3 annet ledd – hvor det fremgår at reparasjon av byggverk «uansett» er tillatt uten dispensasjon – er «forholdsvis klar».

Statsforvalteren påpekte at rettsstilstanden ikke er endelig avklart, og at det kan oppstå tolkningsspørsmål der planbestemmelser eksplisitt regulerer bestemte tiltak. Samtidig ble det understreket at bestemmelsen er ment å kodifisere gjeldende rett, og at reparasjoner i utgangspunktet ikke skal hindres av senere vedtatt plan.

Uttalelsen underbygger at rettskildebildet taler for at reparasjon av eksisterende og lovlig oppført bebyggelse ikke krever dispensasjon fra senere vedtatt plan uten klar hjemmel.

Når kommunen i foreliggende sak legger til grunn at plankravet gjelder også for reparasjon, uten å foreta en selvstendig og eksplisitt vurdering av § 31-3 og forholdet mellom lov og plan, fremstår begrunnelsen som mangelfull. I en situasjon hvor lovens ordlyd og forarbeider peker i retning av at reparasjon «uansett» skal være tillatt uten dispensasjon, må det kreves en tydelig rettslig redegjørelse dersom kommunen legger til grunn det motsatte. En slik redegjørelse fremgår ikke av vedtaket.

5. Vurderingen etter plan- og bygningsloven § 19-2

Kommunen har avslått søknaden om dispensasjon under henvisning til at vilkår 1 i plan- og bygningsloven § 19-2 annet ledd ikke er oppfylt, og har derfor ikke foretatt vurdering av vilkår 2. Det fremgår av vedtaket at kommunen mener at tiltaket vil «vesentlig tilsidesette» hensynet bak kommunedelplanens punkt 2.6.5, herunder hensynet til flomsikkerhet og kravene i pbl. § 28-1 samt TEK17 §§ 7-1 og 7-2.

Det må innledningsvis presiseres at saken gjelder reparasjon av en eksisterende og lovlig oppført bolig. Bygningen står der i sin helhet. Det er ikke tale om oppføring av ny bygning, ny plassering eller etablering av ny bebyggelse i området. Tiltaket gjelder i hovedsak innvendige arbeider etter flomskade, herunder utskifting av isolasjon, overflater og tekniske installasjoner, innenfor eksisterende bygningskropp og med uendret volum og plassering.

Vilkåret om at hensynene bak bestemmelsen ikke må bli «vesentlig tilsidesatt» forutsetter en konkret og tiltaksspesifikk vurdering. Spørsmålet er ikke om området generelt er flomutsatt, men om den omsøkte reparasjonen faktisk innebærer en slik tilsidesettelse av hensynene bak bestemmelsen.

Kommunen begrunner avslaget blant annet med at kravene til sikker byggegrunn etter pbl. § 28-1 og sikkerhetskravene i TEK17 kapittel 7 ikke kan anses oppfylt før flomforebyggende tiltak er etablert. Disse bestemmelsene retter seg imidlertid mot om grunn kan bebygges og om nye tiltak kan tillates på en sikker måte. I foreliggende sak er det ikke tale om å be bygge grunnen på nytt, men å reparere en eksisterende bygning som allerede lovlig er etablert på eiendommen.

Reparasjonen endrer ikke byggets plassering, høyde, volum eller eksponering for flomfare sammenlignet med situasjonen før naturskaden. Tiltaket medfører således ingen ny eller økt risiko. Den faktiske flomrisikoen i området er uendret, uavhengig av om boligen repareres eller forblir stående i skadet tilstand.

Kommunen viser til at en ny tilsvarende flom ville kunne medføre vesentlig ulempe. Dette forholdet gjelder imidlertid området som sådan, og ikke reparasjonstiltaket i seg selv. Tiltaket endrer ikke den underliggende risikoen.

Det fremgår ikke av vedtaket hvordan selve reparasjonen som sådan innebærer en «vesentlig» tilsidesettelse av hensynene bak planbestemmelsen. Vurderingen fremstår i hovedsak knyttet til områdets generelle flomfare og fraværet av reguleringsplan med flomforebyggende tiltak, uten en nærmere drøftelse av betydningen av at tiltaket gjelder reparasjon innenfor eksisterende rammer.

Videre bygger dispensasjonsvurderingen på at plankravet i punkt 2.6.5 gjelder tiltaket. Som redegjort for ovenfor bestrides dette rettslige utgangspunktet. Dersom plankravet ikke kommer til anvendelse på reparasjon av eksisterende byggverk, foreligger det heller ikke grunnlag for å foreta vurdering etter § 19-2.

Dersom klageinstansen likevel legger til grunn at plankravet gjelder, må det foretas en konkret vurdering av om reparasjon av eksisterende bolig innenfor uendret volum og plassering faktisk innebærer en vesentlig tilsidesettelse av hensynet til flomsikkerhet. Etter vårt syn er denne vurderingen ikke tilstrekkelig konkretisert i vedtaket.

6. Forholdet til TEK17 kapittel 7 og pbl. § 28-1

Kommunen viser i vedtaket til at kravene til sikker byggegrunn etter plan- og bygningsloven § 28-1 og sikkerhetskravene i TEK17 §§ 7-1 og 7-2 ikke kan anses oppfylt, ettersom boligen ligger i område med nominell sannsynlighet for flom større enn 1/200, og at tilstrekkelig sikring først foreligger når flomvoll eventuelt er etablert.

TEK17 kapittel 7 regulerer krav til sikkerhet mot naturpåkjenninger ved plassering, prosjektering og oppføring av byggverk. Bestemmelsene er utformet med sikte på plassering og oppføring av nye tiltak og ny bebyggelse, hvor det foretas en vurdering av om byggverk

kan plasseres eller etableres på en gitt tomt. Sikkerhetsklassene og kravet om maksimal årlig nominell sannsynlighet er utformet med sikte på fremtidige tiltak.

I foreliggende sak er det ikke tale om etablering av ny bebyggelse eller ny plassering i flomutsatt område. Boligen er eksisterende og lovlig oppført, og tiltaket gjelder reparasjon etter naturskade innenfor uendret bygningsvolum og med uendret plassering. Tiltaket endrer ikke byggets eksponering for flomfare sammenlignet med situasjonen før flommen i 2023.

Spørsmålet er dermed ikke om det kan tillates ny bebyggelse i området, men om kravene til sikkerhet kan forstås slik at de også innebærer et generelt forbud mot å reparere eksisterende og lovlig oppført bolig etter naturskade.

En slik forståelse ville i praksis innebære at enhver bolig i flomutsatt område som rammes av skade, ikke kan repareres eller tas i bruk igjen før omfattende områdesikringstiltak er etablert. Dette reiser et prinsipielt spørsmål om rekkevidden av § 28-1 og TEK17 kapittel 7 i møte med eksisterende bebyggelse.

Det fremgår ikke av vedtaket at kommunen har foretatt en slik avgrensningsvurdering. Kommunens begrunnelse bygger i hovedsak på at området ikke oppfyller kravene til sikkerhetsklasse F2, uten en nærmere drøftelse av hvordan disse kravene skal anvendes ved reparasjon av eksisterende byggverk.

Etter vårt syn kan ikke § 28-1 og TEK17 kapittel 7 forstås slik at de automatisk stenger for reparasjon av eksisterende lovlig bolig innenfor uendret volum og plassering. Dette må vurderes konkret, og i lys av plan- og bygningsloven § 31-3.

En tolkning hvor § 28-1 og TEK17 kapittel 7 forstås slik at eksisterende og lovlig oppført bolig ikke kan repareres etter naturskade før områdesikring er etablert, vil i praksis innebære et generelt og tidsubestemt reparasjonsforbud for etablerte boliger i flomutsatte områder. En slik rettsforståelse får vidtrekkende konsekvenser, og det må kreves klar hjemmel dersom dette er ment å være resultatet.

Plan- og bygningslovens system bygger på en avveining mellom sikkerhetsklasser og hensynet til forutsigbarhet og eierrådighet for eksisterende bebyggelse. Når en bolig er lovlig oppført og tidligere har vært lovlig i bruk, må det foretas en konkret vurdering av om reparasjon innenfor uendret volum og plassering faktisk innebærer en «vesentlig tilsidesettelse» av de hensyn bestemmelsen skal ivareta. Det er ikke tilstrekkelig å vise til at området generelt ikke oppfyller kravene til sikkerhetsklasse F2.

I foreliggende sak endrer tiltaket ikke risikobildet sammenlignet med situasjonen før flommen. Tiltaket innebærer reparasjon av eksisterende bolig, ikke etablering av ny risiko. En rettsanvendelse som likestiller reparasjon med ny utbygging, uten nærmere drøftelse av forskjellen mellom disse situasjonene, fremstår etter vårt syn som for lite nyansert. Dette understreker behovet for en konkret og forholdsmessig vurdering etter § 19-2, hvor tiltakets art, omfang og faktiske betydning for flomsikkerheten vurderes opp mot hensynene bak planbestemmelsen.

7. Samlet vurdering

Saken gjelder om eier av en eksisterende og lovlig oppført enebolig på gbnr. 79/116, Stasjonsvegen 61, skal kunne reparere sin bolig etter flomskade, når bygningen fortsatt står i sin helhet og tiltaket i hovedsak gjelder innvendige arbeider innenfor uendret bygningskropp.

Tiltaket innebærer ingen ny bebyggelse, ingen utvidelse av eksisterende bebyggelse, ingen terrenginngrep og ingen endring av arealbruk. Byggets plassering, volum og eksponering for

flomfare er uendret. Reparasjonen medfører ingen ny eller økt risiko sammenlignet med situasjonen før flommen i august 2023.

Kommunen har avslått søknaden under henvisning til at kravene til flomsikkerhet etter pbl. § 28-1 og TEK17 kapittel 7 ikke er oppfylt, og at hensynet bak kommunedelplanens punkt 2.6.5 dermed blir vesentlig tilsidesatt. Etter vårt syn bygger vedtaket på en forståelse hvor reparasjon av eksisterende byggverk likestilles med ny bebyggelse i flomutsatt område, uten at forskjellen mellom disse situasjonene er tilstrekkelig drøftet.

Videre er plan- og bygningsloven § 31-3 ikke vurdert, til tross for at bestemmelsen direkte regulerer reparasjon av eksisterende byggverk og var kjent for kommunen før vedtaket ble truffet. Ordlyden fastslår at reparasjon «uansett» er tillatt uten dispensasjon fra plan. Når vedtaket ikke inneholder noen vurdering av forholdet mellom § 31-3 og kommunedelplanens plankrav, fremstår rettsanvendelsen som ufullstendig.

Det bestrides dessuten at kommunedelplanens punkt 2.6.5 etter sin ordlyd omfatter tiltak etter pbl. § 20-1 første ledd bokstav b. Dersom plankravet ikke kommer til anvendelse på reparasjon av eksisterende byggverk, foreligger det heller ikke grunnlag for dispensasjonsvurdering etter § 19-2.

Samlet sett mener vi at vedtaket bygger på en uriktig forståelse av regelverket og at vurderingen etter § 19-2 ikke er tilstrekkelig konkretisert opp mot tiltakets faktiske art og omfang. De faktiske forholdene er godt dokumentert gjennom søknaden og kommunens befaringsrapport. Spørsmålet i saken er i hovedsak rettslig, og saken er tilstrekkelig opplyst til at klageinstansen kan treffe endelig avgjørelse.

8. Avslutning

På bakgrunn av det ovennevnte bes det om at Statsforvalteren omgjør Nesbyen kommunes vedtak av 11.02.2026 i sak 2025/384-2 og gir tiltakshaver medhold.

Boligen har vært ubeboelig siden flommen i august 2023. Tiltaket gjelder reparasjon av en eksisterende bolig som fortsatt står på eiendommen, og som ønskes tilbakeført til lovlig og forsvarlig bruk. Av hensyn til tiltakshavers situasjon bes det om at saken gis en snarlig og endelig behandling.

Det anmodes om at Statsforvalteren legger til grunn korrekt forståelse av plan- og bygningsloven § 31-3, rekkevidden av kommunedelplanens punkt 2.6.5 og vilkårene i § 19-2. Saken er tilstrekkelig opplyst, og det bes om at realitetsavgjørelse treffes uten tilbakevisning til kommunen.

Med vennlig hilsen

Torunn V. Olsen

Arkitekt | Juskonsulent Plan- og bygningsrett

Mobil +47 934 95 177 | torunn@inspect.no
Kniveveien 29 | 3036 Drammen | www.inspect.no